

[Axel Ivan Pedersen.]

når lovforslaget taler om 70 pct. af forskellen mellem den gældende leje og den rimelige, reelle lejeværdi, altså vurderingslejen, så mener man med udtrykket „den gældende leje“ den leje, der fra 1. april 1967 skulle betales, såfremt alle de tilskudsformer, på hvilke den omkostningsbestemte leje er beregnet, er bortfaldet på dette tidspunkt, enten det drejer sig om lave statslånsrenter eller driftstilskud, det såkaldte kvadratmetertilskud, uagtet at der for nogle af disse subsidiers vedkommende er tale om en gradvis afvikling, hvad jeg senere vil gøre en bemærkning om.

For så vidt er reglerne klare nok, når det drejer sig om at konstatere forskellen mellem vurderingslejen og den gældende leje i de regulerede områder. Anderledes stiller det sig i de ikke regulerede områder, hvor som bekendt det almennyttige byggeris afdelinger også skal bidrage til landsbyggefonden. Herom hedder det i lovforslaget, at i kommuner, hvor huslejestoppet ikke gælder, og hvor der derfor ikke sker vurdering efter lejevurderingsloven, fastsætter landsbyggefonden med kommunalbestyrelsens godkendelse på grundlag af det stedlige huslejeniveau størrelsen af de bidrag, der skal ydes af den enkelte afdeling.

Jeg føler mig ikke overbevist om, at en sådan fremgangsmåde er den mest hensigtsmæssige, ligesom det ikke kan forekomme rimeligt, at nogle boligselskabers forhold og bidrag til landsbyggefonden fastsættes efter andre retningslinjer end de i den tidligere gennemførte lov fastlagte. Principielt må en ensartet fremgangsmåde anses for både mest rimelig og mest hensigtsmæssig. Det vil sige, at man også i disse lejemål gennemfører en vurdering efter samme principper som i lejevurderingsloven, også fordi der ved en lejevurdering gives såvel de stedlige boligselskaber og deres beboere både en ytringsmulighed og en medbestemmelse.

Om selve landsbyggefondens organisation og virksomhed har jeg ingen bemærkninger ud over, at man vel nok endnu en gang bør overveje, om det må anses for rimeligt, at boligselskabernes indskud i landsbyggefonden ikke forrentes gennem en årrække. Det er givet, at de lokale selskabers inter-

esse i landsbyggefonden ikke bliver større herigennem. I samme forbindelse kan nævnes, at selskabernes interesse i at anbringe andre likvide midler i landsbyggefonden vil være afhængig af, hvorledes forrentningsmulighederne vil blive. Der er jo foreslået almindelig bankrente.

I øvrigt forekommer det mig rigtigt, at boligministeren med visse forslag til ændringer fastslår, at tiden er inde til i forbindelse med lejereguleringen, der i sig selv må betyde større ensartethed, at give boligselskaberne større forvaltningsfrihed med mulighed for sammenlægning af afdelinger og derigennem regnskabsmæssige fordele. Modsætningsvis er jeg ikke ubetinget tilhænger af, at landsbyggefonden får beføjelse til at gribe ind i de enkelte afdelingers virksomhed, bl. a. med hensyn til genbelåningsbestemmelsen, men i øvrigt må det hilses med tilfredshed, at der åbnes mulighed for en beboerrepræsentation i selskabernes ledelse, hvor en sådan ikke allerede findes. Det er blot et spørgsmål, om en sådan mulighed skal knyttes til bestemmelser om, at mindst en fjerdedel af beboerne skal være organiseret i en beboerforening; men under alle omstændigheder er det et fremskridt i forhold til den ordning, der gennemførtes i 1958.

Angående spørgsmålet om anvendelse af provenuet ved forhøjelser i de kommunale ejendomme må man principielt holde på, at dette anvendes til boligformål og ikke til skattelettelse. Det er i denne forbindelse et spørgsmål, om den i forslaget omtalte ret for kommunerne ikke bør erstattes af en pligt; den senere tids foreteelser i forskellige kommunalbestyrelser kunne tyde på nødvendigheden af at sikre sig provenuet til boligformål.

Det andet lovforslag, forslaget om en boligsikringsordning, anser vi fra socialdemokratiets side for ligesom rentelettelsesloven at være en af boligforligets betydningsfuldeste aftaler, og dets fremsættelse har da også i vide kredse været ventet længe.

Uden ved denne lejlighed at gå i enkelt-heder kan jeg sige, at vi kan tilslutte os de familiepoltiske principper, hvorpå denne lovgivning skal bygges. Det er et sundt princip, at den, der er i stand til selv at betale den for familiens behov hensigtsmæssige bolig, skal gøre det, medens den,